

Nieuwsbrief - GZR Updates 2025-4

Nummer 4, 2025

Redactie: mr. dr. R.P. Wijne, mr. L. Beij, mr. drs. R.M. Bertens, mr. J.W. Bosman, mr. M. Christe, mr. A.C. de Die, mr. M.A. Goldschmidt, mr. J.F. Groen, mr. N.A.D. Groot, mr. I.W. Hanemaaijer, mr. M.M. Hofstee, mr. A. Jagt, mr. J.M. Janson, mr. drs. C. van der Kolk, mr. X.R. van der Kruk-Ras, mr. I.J. de Laat, mr. E. Lam, mr. M. Martin, mr. A.M. De Nijs, mr. C. Pluijgers, mr. T.R. Riemersma, mr. A. Rube, mr. D. Schuurman, mr. S. Snelder, mr. C. Velink, mr. C.W.M. Verberne, mr. H.B.M. Vrieling, mr. J.M. de Vries, mr. D. van der Wal en mr. K.S. Waldron.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:162](#) 31-01-2025

Beoordeling beroep op verschoningsrecht bedrijfsarts.

Rechtbank

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2025:691](#) 07-02-2025

Werkneemster heeft in het patiëntendossier gekeken van een bekende ex-profvoetballer. Het gegeven ontslag op staande voet houdt geen stand.

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2025:967](#) 05-02-2025

OM krijgt toestemming bescheiden in te zien in procedure tussen Mondriaan en Thijs H. (zie ook GZR-2025-0032).

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2024:9631](#) 18-12-2024

Drie moorden waarvoor veroordeling. Vordering tot schadevergoeding door pleger op ggz-instelling: vervolg en verwikkelingen.

Uitspraken zonder ECLI

[Landelijke Commissie van Vertrouwenslieden](#) 31-01-2025

Benoeming voorzitter CCR.

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Landelijke Commissie van Vertrouwenslieden](#) 29-01-2025

Verhuizing binnen locatie (art. 7 lid 1 sub h Wmcz 2018).

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

Werkneemster heeft in het patiëntendossier gekeken van een bekende ex-profvoetballer. Het gegeven ontslag op staande voet houdt geen stand.

Werkneemster heeft in het patiëntendossier gekeken van een bekende ex-profvoetballer. Vanwege onder meer haar goede functioneren, lange dienstverband, leeftijd en geen duidelijk beleid vanuit haar werkgever houdt het gegeven ontslag op staande voet geen stand.

Feiten en omstandigheden

X is sinds 15 mei 2001 in dienst bij (de rechtsvoorganger van) GGNet, een zorginstelling voor personen met psychische problemen. De functie van X is activiteitenbegeleider, met een loon van € 2.468,07 bruto per maand. Op 11 oktober 2024 heeft X een operatie ondergaan aan haar oor. Hierdoor was zij enkele weken arbeidsongeschikt.

Op 15 oktober 2024 is er op de crisisafdeling van GGNet een bekende ex-profvoetballer opgenomen. Via WhatsAppberichten van collega's is X op de hoogte geraakt van deze opname. X heeft op 16 oktober 2024, om 17:34 uur, thuis via haar laptop het elektronisch patiëntendossier (EPD) van de bekende ex-profvoetballer geopend. GGNet heeft op 18 oktober 2024 contact opgenomen met X en haar per e-mail uitgenodigd voor een gesprek op 21 oktober 2024. Op 21 oktober 2024 heeft er een gesprek plaatsgevonden tussen X, de leidinggevende van X en de HR-adviseur. In het verslag van dit gesprek staat onder meer het volgende:

'(...)

5. *Op welke manier heb je toegang tot het dossier?*

Ik kan via de laptop inloggen, ook vanuit huis. Ik heb een keer gekeken, welke informatie staat er in en dat hij nog niet bij sport aanwezig is geweest.

6. Welke noodzaak was er om in het dossier te kijken?

Ik ben op de hoogte gebracht van de opname van een bekend persoon. Ik was toen al thuis ivm een operatie aan mijn oor. Ik heb gekeken of hij op de hoogte was van het aanbod van sport. Is hij al aangehaakt of benaderd. Toch nieuwsgierigheid of hij al aan het sporten was.

(...)

Het was echt werkgerelateerd. Sporten was het enige belang om te kijken. Waarom ik niet contact heb opgenomen met collega over het feit dat hij nog niet aangemeld was? Zo werken we, om mensen mee te nemen kijken we terplekke. Verder ook geen contact met de collega's over gehad.'

Bij brief van 24 oktober 2024 aan X heeft GGNet het ontslag op staande voet aangezegd, vanwege, op hoofdlijnen, de inzage in het EPD zonder behandel noodzaak. GGNet heeft X het aanbod gedaan de arbeidsovereenkomst tussen partijen door middel van een vaststellingsovereenkomst te beëindigen. GGNet heeft daarbij een termijn gesteld tot 29 oktober 2024, 17:00 uur. Op 29 oktober heeft (de advocaat van) X een tegenvoorstel gedaan met betrekking tot de vaststellingsovereenkomst. Op dit tegenvoorstel is GGNet niet ingegaan.

GGNet heeft in 2021 twee keer een bericht op haar intranet geplaatst over de toegang tot EPD's. Ook heeft GGNet in 2021 een bericht op haar intranet geplaatst over de schorsing van een verpleegkundige door het tuchtcollege naar aanleiding van het ongeoorloofd inzien van EPD's.

GGNet heeft geconstateerd dat er naast X negen andere werknemers in het EPD van de bekende ex-profvoetballer hebben gekeken. GGNet heeft aan een deel van deze werknemers een ontslag op staande voet aangezegd, deels met de mogelijkheid om door middel van een vaststellingsovereenkomst uit dienst te gaan. Een ander deel van deze werknemers heeft een waarschuwing gekregen.

X verzoekt, kort gezegd, primair het ontslag op staande voet te vernietigen, subsidiair betaling van de transitie- en billijke vergoeding, meer subsidiair betaling van de transitievergoeding. GGNet voert hiertegen verweer.

Oordeel

De kantonrechter oordeelt als volgt. Ter verklaring van haar gedrag heeft X aangevoerd dat zij wilde zien of de bekende ex-profvoetballer al op de hoogte was van het sportaanbod binnen GGNet, waaraan X als activiteitenbegeleider uitvoering geeft. Hiermee heeft X betoogd dat zij

met een reden, en dus beroepshalve, het EPD heeft ingezien. Hier gaat de kantonrechter niet in mee. GGNet heeft namelijk gesteld dat er in de week dat de bekende ex-profvoetballer is opgenomen meerdere andere personen op de crisisafdeling zijn opgenomen. Wat vaststaat is dat X geen van de EPD's van de andere op de crisisafdeling opgenomen patiënten heeft ingezien in de periode dat zij ziek thuis zat.

Het levert naar het oordeel van de kantonrechter echter geen dringende reden voor ontslag op staande voet op. Met name is voor dit oordeel van belang dat X al erg lang bij GGNet in dienst is, ruim 23 jaar, en dat zij tijdens haar gehele dienstverband niet eerder op haar functioneren is aangesproken. Daar komt bij dat mag worden aangenomen dat het voor X, gezien haar leeftijd van 61 jaar, over het algemeen lastig is om nieuw werk te vinden. Ook is voor dit oordeel van belang dat GGNet geen duidelijk beleid heeft ten aanzien van het ongeoorloofd inzien van EPD's. Het privacybeleid waarnaar door GGNet is verwezen ziet met name op de regels met betrekking tot de Algemene Verordening Gegevensbescherming. Bovendien blijkt uit dit beleid niet welke sancties GGNet verbindt aan het door werknemers ongeoorloofd inzien van EPD's. Dit blijkt ook niet uit de door GGNet aangehaalde intranetberichten. Verder is voor dit oordeel van belang dat X slechts één keer het betreffende EPD heeft ingezien, en X de informatie uit het EPD niet met derden gedeeld heeft.

De kantonrechter is van oordeel dat X wel verwijtbaar heeft gehandeld, en het tegenverzoek tot ontbinding van de arbeidsovereenkomst van GGNet dus stand houdt, maar niet ernstig verwijtbaar. Nu er geen sprake is van ernstig verwijtbaar handelen van X, en er aan de overige wettelijke vereisten is voldaan, heeft X recht op de transitievergoeding. GGNet hoeft geen billijke vergoeding te betalen.

mr. M.A. Goldschmidt

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 07-02-2025

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2025:691

Zaaknummer: 11428412 \ EJ VERZ 24-431

Rechters: G.W.G. Wijnands

Advocaten: J.J.M. Cliteur en W.F. Seijbel

Wetsartikelen: 7:669 lid 3 sub e BW, 7:677 BW, 7:678 BW en 7:673 BW

RECHTSPRAAK

Benoeming voorzitter CCR.

De cliëntenraad is van mening dat de benoeming van de nieuwe voorzitter op eenzijdige wijze en daarmee procedureel onjuist tot stand is gekomen. De cliëntenraad stelt dat de medezeggenschapsregeling van de zorgaanbieder niet voorziet in een procedure tot benoeming van een voorzitter van de centrale cliëntenraad. De cliëntenraad verzoekt de LCvV in eerste instantie om te bemiddelen en later om de procedure tot benoeming van de voorzitter van de CCR te toetsen.

De voorzitter van de LCvV besluit, nu het verzoek betrekking heeft op een geschil dat niet op basis van de Wmcz 2018 en ook niet op basis van tussen cliëntenraad en zorginstelling gemaakte afspraken aan de commissie kan worden voorgelegd, dat de commissie niet bevoegd is om kennis te nemen van het verzoek van de cliëntenraad.

Feiten

De cliëntenraad heeft de LCvV per brief verzocht om te bemiddelen tussen de cliëntenraad en de zorgaanbieder. De cliëntenraad is van mening dat de benoeming van de nieuwe voorzitter op eenzijdige wijze en daarmee procedureel onjuist tot stand is gekomen. De cliëntenraad stelt dat de medezeggenschapsregeling van de zorgaanbieder niet voorziet in een procedure tot benoeming van een voorzitter van de centrale cliëntenraad. In later contact met de LCvV blijkt dat de cliëntenraad aan de LCvV verzoekt de procedure tot benoeming van een voorzitter van de centrale cliëntenraad aan de Wmcz 2018 te toetsen, en geen bemiddeling meer wenst.

Oordeel

Nu het verzoek betrekking heeft op een geschil dat niet op basis van de Wmcz 2018 en ook niet op basis van tussen cliëntenraad en zorginstelling gemaakte afspraken aan de commissie kan worden voorgelegd, besluit de voorzitter van de LCvV dat de commissie niet bevoegd is

om kennis te nemen van het verzoek van de cliëntenraad.

mr. X.R. van der Kruk-Ras

Instantie: Landelijke Commissie van Vertrouwenslieden

Datum uitspraak: 31-01-2025

Zaaknummer: 25-002

RECHTSPRAAK

Verhuizing binnen locatie (art. 7 lid 1 sub h Wmcz 2018).

De cliëntenraad heeft zich tot de Landelijke Commissie van Vertrouwenslieden (LCvV) gewend, omdat hij een geschil heeft met de zorgaanbieder over het van toepassing zijn van het adviesrecht bij een voorgenomen besluit tot verhuizing van cliënten.

De LCvV oordeelt dat in casu de verhuizing binnen het bereik van artikel 7 lid 1 sub h Wmcz 2018 valt. De zorgaanbieder dient de cliëntenraad in de gelegenheid te stellen om een voldoende geïnformeerd advies uit te brengen.

Feiten

Een woonlocatie bestaat uit zes woningen, ieder met zes mensen met een matige tot ernstige verstandelijke beperking of een meervoudige beperking die 24-uurszorg nodig hebben. De zorgaanbieder heeft besloten tot een verhuizing, waarbij de bewoners van drie woningen verhuizen binnen de woonlocatie en drie woningen binnen de woonlocatie nieuwe burens krijgen.

Geschil

De cliëntenraad heeft zich tot de Landelijke Commissie van Vertrouwenslieden (LCvV) gewend, omdat hij een geschil heeft met de zorgaanbieder over het van toepassing zijn van het adviesrecht bij het voorgenomen besluit tot verhuizing van cliënten. Cliëntenraad en zorgaanbieder bleken tijdens de hoorzitting nog met elkaar in overleg te willen om tot een mogelijke oplossing te komen. De cliëntenraad heeft later, op 13 december 2024, aan de LCvV aangegeven er niet uit te zijn gekomen met de zorgaanbieder en dat partijen een uitspraak wensten van de LCvV.

Oordeel

De LCvV geeft aan dat de beoordeling van het geschil in de kern draait om de uitleg van artikel 7 lid 1 sub h Wmcz 2018. De LCvV overweegt dat met de verwijzing naar de definitie van

'instelling' in de Wkkgz', de wetgever niet tot doel kan hebben gehad 'verhuizingen' te beperken tot de verhuizing van een instelling als de gehele juridische entiteit. Daarnaast overweegt de LCvV dat de invulling van het begrip 'verhuizing' uit artikel 7 lid 1 onder h van de Wmcz 2018 niet beperkt kan zijn tot een verhuizing van alle cliënten van een instelling of zelfs geografische verhuizing van alle afzonderlijke locaties van een instelling. Dit zou de drempel tot het vragen van advies onaanvaardbaar hoog zou maken. Ook bij een verhuizing van een locatie is immers reeds sprake van een verhuizing waarbij 'de omgeving waarin de bewoner iedere dag leeft, wordt veranderd', hiermee verwijzend naar de memorie van toelichting. Bovendien acht de commissie drie aspecten richtinggevend, namelijk (1) dat artikel 7 lid 1 sub h Wmcz 2018 nadrukkelijk spreekt van een verhuizing van 'een instelling waarin deze cliënten verblijven'; (2) dat de wetgever in artikel 3 en 14 Wmcz 2018 heeft gekozen voor vermelding van 'locatie', maar niet in artikel 7 lid 1 sub h Wmcz 2018; (3) dat de LCvV aansluiting zoekt bij artikel 6 sub b Wkkgz, dat betrekking heeft op het verrichten van een leefwensenonderzoek bij een verhuizing van een 'accommodatie'. Op basis hiervan oordeelt de LCvV dat ook de verhuizing van een onderdeel van de instelling, herlocatie van één locatie of verhuizing van een entiteit binnen een locatie vergelijkbaar met een accommodatie, onder de reikwijdte van een verhuizing in de zin van artikel 7 lid 1 onder h Wmcz 2018 kunnen vallen.

In dit geval is er sprake van een verhuizing die plaatsvindt in het kader van de organisatie van de zorg en beleidskeuzes daaromtrent. Daarbij acht de LCvV het van belang dat de cliëntenraad in voldoende mate aannemelijk heeft gemaakt dat de verhuizing voor deze specifieke doelgroep zeer ingrijpend is.

De LCvV oordeelt dat in casu de verhuizing binnen het bereik van artikel 7 lid 1 sub h Wmcz 2018 valt. De zorgaanbieder dient de cliëntenraad in de gelegenheid te stellen om een voldoende geïnformeerd advies uit te brengen.

mr. X.R. van der Kruk-Ras

Instantie: Landelijke Commissie van Vertrouwenslieden

Datum uitspraak: 29-01-2025

Zaaknummer: 25-001

RECHTSPRAAK

OM krijgt toestemming bescheiden in te zien in procedure tussen Mondriaan en Thijs H. (zie ook GZR-2025-0032).

De rechtbank Limburg heeft het Openbaar Ministerie (OM) in dit tussenvonnis toestemming verleend de op de zaak betrekking hebbende stukken in te zien nadat het OM ingevolge artikel 42 Rv had verzocht om verstrekking van deze stukken.

Feiten

In de procedure tussen GGZ-instelling Stichting Mondriaan en verzekeraar Centramed B.A. enerzijds en Thijs H. anderzijds heeft het Openbaar Ministerie (OM) zich gemengd door – ingevolge artikel 42 Rv – te verzoeken alle op de zaak betrekking hebbende bescheiden te ontvangen. Het OM heeft toegelicht te willen instaan voor een zuivere besluitvorming. Het bevreemdt het OM dat de civiele procedure is gestart, omdat uit het strafdossier zou volgen dat eiser zichzelf ten tijde van de drie moorden van (veel) meer en (veel) zwaardere middelen had voorzien, terwijl hij meermaals en uitdrukkelijk was gewaarschuwd om geen drugs te gebruiken. Eiser zou telkens na rustig en kalm beraad overgegaan zijn tot het plegen van de moorden, aldus het OM. Het OM biedt aan het voorgaande nader toe te lichten en een standpunt in te nemen, mocht de rechtbank dat op prijs stellen.

Oordeel

De rechtbank stelt vast dat het verzoek is gedaan door een bevoegde functionaris en stelt het OM in de gelegenheid om het procesdossier in te zien. Voor het verstrekken van het dossier biedt de wet geen grondslag, aldus de rechtbank.

NB Voor de achtergrond van de strafzaak jegens Thijs H. wordt verwezen naar het arrest van de strafkamer van de Hoge Raad van 17 oktober 2023 (ECLI:NL:HR:2023:1295).

mr. J.W. Bosman

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 05-02-2025

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2025:967

Zaaknummer: C/03/312238 / HA ZA 22-550

Rechters: I.M. Etman, B.R.M. de Bruijn en T. Dohmen

Advocaten: A.F.G. Pennino en M.S.E. van Beurden

Wetsartikelen: 42 lid 1 Rv

RECHTSPRAAK

Drie moorden waarvoor veroordeling. Vordering tot schadevergoeding door pleger op ggz-instelling: vervolg en verwickelingen.

Vervolg op GZR 2024-0105. Benoeming van niet twee, maar één deskundige, een psychiater. GGZ-instelling hoeft calamiteitenrapport niet te overleggen. Verzekeraar GGZ-instelling mag kennisnemen van deskundigenrapporten uit strafzaak. Deskundige mag kennisnemen van deskundigenrapport uit strafzaak waarvan tegen de opstellers nog een tuchtzaak loopt, maar moet vermelden hoe dat rapport meeweegt. Datzelfde moet de deskundige vermelden ten aanzien van in het geding gebrachte verklaringen van medewerkers van de GGZ-instelling die dateren van na de moorden. Een geschikte of bereidwillige deskundige is nog niet gevonden: verwijzing naar de rol.

Feiten

Een man staat onder behandeling bij GGZ-instelling Mondriaan. De man pleegt in korte tijd drie moorden. Die pleegt hij, zo stelt hij, onder invloed van een psychose. Die psychose is volgens de man het gevolg van een tekortschietende behandeling. De man vordert de schade die hij lijdt als gevolg van het plegen van en de veroordeling voor de moorden. Mondriaan stelt aan haar zorgplicht te hebben voldaan. Zowel de man als Mondriaan baseren zich op een partijdeskundigenrapport. De rechtbank hoort de beide partijdeskundigen, maar kan niet vaststellen wie gelijk heeft. De rechtbank is voornemens zelf twee deskundigen te benoemen (een psychiater en een psycholoog), stelt partijen in de gelegenheid zich daarover uit te laten en beveelt de man de deskundigenrapporten die zijn opgemaakt in de strafzaak (hierna: de pro Justitiarapporten) in het geding te brengen.[1]

In dit volgende tussenvonnissen neemt de rechtbank beslissingen over de wenselijkheid van een deskundigenbericht, over de persoon en discipline van de deskundige en over de te stellen

vragen, alsook over de vraag of Mondriaan het calamiteitenrapport in het geding moet brengen, wie van de pro Justitiarapporten mag kennisnemen, en of de rechtbank moet terugkomen op een bindende eindbeslissing genomen in het vorige tussenvonniss.

Oordeel

De man laat zich niet expliciet uit over de wenselijkheid van een deskundigenbericht, Mondriaan acht het niet nodig, maar de rechtbank volhardt in zijn behoefte aan voorlichting door een onafhankelijk deskundige. Wel is de rechtbank, na hun toelichting, het met partijen eens dat kan worden volstaan met de benoeming van één deskundige, een psychiater. De rechtbank bespreekt de commentaren van partijen op de aan de deskundige te stellen vragen, formuleert deze en neemt daarbij een inleidende tekst op. Het lukt partijen niet om overeenstemming te krijgen over de persoon van de deskundige, en de deskundigen die de rechtbank benadert, zijn niet bereid op te treden in deze zaak. De rechtbank overweegt dat voor iedere deskundige die benoemd wordt, het van belang is dat deze onpartijdig is en dat niet de schijn van partijdigheid kan worden tegengeworpen. Benoeming van een deskundige die werkzaam is voor een samenwerkingspartner van Mondriaan, heeft daarom niet de voorkeur van de rechtbank. De rechtbank nodigt partijen uit om nogmaals, bij voorkeur gezamenlijk, een deskundige voor te dragen en zich daar bij akte over uit te laten.

De man verzoekt de rechtbank te bepalen dat de drie pro Justitiarapporten alleen ter kennis mogen komen van de rechtbank, de te benoemen deskundige en de advocaat van de verzekeraar van Mondriaan, Centramed, nu – kort gezegd – de rapporten privacygevoelige informatie bevatten. Zijn verzoek baseert de man op artikel 22a Rv. De rechtbank wijst dat verzoek af. Artikel 22a lid 1 Rv ziet enkel op natuurlijke personen en die situatie doet zich hier niet voor. Ook artikel 22a lid 2 Rv biedt geen grondslag. Kennisneming van de rapporten door Centramed leidt volgens de rechtbank niet tot onevenredige schade aan de persoonlijke levenssfeer van de man of anderen. Daarbij speelt een rol dat de aard van deze zaak maakt dat, om het noodzakelijke debat te kunnen voeren, van informatie van persoonlijke aard over de man kennis wordt genomen. Verder is het, aldus de rechtbank, niet aannemelijk dat veel medewerkers van Centramed of Mondriaan inzage zullen kunnen hebben in de rapporten. Anders dan bijvoorbeeld de behandelingsinformatie, zullen de rapporten niet in een patiëntendossier terechtkomen. Dat Centramed prudent moet omgaan met de informatie in de rapporten, spreekt voor zich, zo sluit de rechtbank af.

Tegen de opstellers van één van de pro Justitiarapporten loopt nog een tuchtzaak in hoger beroep. De rechtbank geeft nog geen oordeel over de bruikbaarheid van dat rapport. De rechtbank verbiedt de deskundige niet om kennis te nemen van dat rapport, maar draagt de

deskundige wel op om te vermelden bij welke onderdelen hij dat rapport heeft gebruikt ter onderbouwing van zijn antwoorden en conclusies.

Het calamiteitenrapport hoeft Mondriaan niet in het geding te brengen. Dat volgt, aldus de rechtbank, uit artikel 9, leden 6 en 7, Wkkgz en het arrest van de Hoge Raad van 10 februari 2023.[2] Uit dat arrest volgt dat anderen dan het Openbaar Ministerie, de inspectie en de zorgaanbieder zelf, geen recht op inzage hebben in het interne incidentenregister en de gegevens uit dat register niet als bewijs kunnen gebruiken in bijvoorbeeld een civiele procedure, ook niet als het gaat om gegevens met betrekking tot een calamiteit.

In het eerste tussenvonnissen besliste de rechtbank dat de te benoemen deskundige geen acht mag slaan op de door Mondriaan in het geding gebrachte verklaringen van medewerkers, omdat deze zijn opgemaakt na het einde van de behandeling, toen al bekend was dat de man drie mensen had gedood.[3] Op die eindbeslissing komt de rechtbank thans terug. Uit het arrest van de Hoge Raad van 20 april 2007 kan worden afgeleid dat een achteraf opgestelde verklaring van een bij de behandeling betrokken behandelaar ook bij de beoordeling kan worden betrokken, aldus de rechtbank.[4] De rechtbank zal de deskundige dus niet verbieden om van de verklaringen kennis te nemen, maar draagt de deskundige wederom op om te vermelden bij welke onderdelen hij de verklaringen heeft gebruikt ter onderbouwing van zijn antwoorden/conclusies. Inzichtelijk moet zijn welke waarde de deskundige aan de verklaringen heeft gehecht. Buiten kijf staat immers dat de informatie die vóór de moorden in het dossier is opgenomen, niet is beïnvloed door kennis achteraf en dus in beginsel als objectief kan worden aangemerkt; subjectiviteit valt echter niet uit te sluiten voor verklaringen die na de moorden zijn opgesteld, aldus de rechtbank.

De rechtbank verwijst de zaak naar de rol voor het nemen van akte over de persoon van de deskundige en houdt iedere verdere beslissing aan.

NB Twee dagen na het wijzen van dit vonnis heeft de zaak een onverwachte wending gekregen: het Openbaar Ministerie mengt zich hierin (zie GZR 2025-0033). Met een beroep op artikel 42 Rv verzoekt het OM de rechtbank alle op de zaak betrekking hebbende bescheiden te ontvangen. Het OM wil instaan voor een zuivere besluitvorming, zo licht het toe. Het bevreemdt het OM dat deze civiele procedure is gestart over onder andere een eventueel abusievelijk voorgeschreven middel. Uit het strafdossier volgt dat de man zichzelf ten tijde van de bewezenverklaarde delicten van (veel) meer en (veel) zwaardere middelen had voorzien, terwijl hij meermaals en uitdrukkelijk is gewaarschuwd om geen drugs te gebruiken. De man is, aldus het OM, telkens na rustig en kalm beraad overgegaan tot het plegen van de moorden. Het OM biedt aan het voorgaande nader toe te lichten en een standpunt in te nemen, mocht de rechtbank dat op prijs stellen.

De rechtbank wijst het verzoek toe in die zin dat het OM de gelegenheid krijgt het procesdossier in te zien (in plaats van te ontvangen), verwijst de zaak naar de rol voor partijberaad en houdt iedere verdere beslissing aan.[5]

mr. dr. R.P. Wijne

[1] Rb. Limburg 24 april 2024, ECLI:NL:RBLIM:2024:1997, GZR 2024-0105.

[2] HR 10 februari 2023, ECLI:NL:HR:2023:202.

[3] Rb. Limburg 24 april 2024, ECLI:NL:RBLIM:2024:1997, r.o. 4.17.

[4] HR 20 april 2007, ECLI:NL:HR:2007:BA1093, r.o. 3.4.2.

[5] Rb. Limburg 5 februari 2025, ECLI:NL:RBLIM:2025:967.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 18-12-2024

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2024:9631

Zaaknummer: C/03/312238 / HA ZA 22-550

Rechters: I.M. Etman, B.R.M. de Bruijn en T. Dohmen

Advocaten: A.F.G. Pennino en M.S.E. van Beurden

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Beoordeling beroep op verschoningsrecht bedrijfsarts.

Een bedrijfsarts wordt als getuige opgeroepen in een zaak waarin een werknemer de werkgever aansprakelijk houdt voor het handelen van die bedrijfsarts. De bedrijfsarts beroept zich op zijn verschoningsrecht. Het hof wees dat beroep af. Het hof geeft blijk van een onjuiste rechtsopvatting dan wel motiveert zijn oordeel onvoldoende. De uitzondering op het beroepsgeheim van de bedrijfsarts is beperkt tot het verstrekken van gegevens noodzakelijk voor verzuimbegeleiding en re-integratie. Geen sprake van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarin de geheimhouding wijkt voor de waarheidsvinding. Het ligt niet op de weg van de verschoningsgerechtigde om te onderbouwen welk concreet belang hij heeft bij zijn beroep op het verschoningsrecht. De Hoge Raad wijst de zaak terug naar hetzelfde hof.

Feiten

Een vrouw die fulltime werkt neemt in juni 2016, terwijl zij ziek is, partieel ontslag. Dat doet de vrouw, zo stelt zij, op advies van de bedrijfsarts. De vrouw blijft voor 0,4 fte werken tot januari 2018, als zij volledig uitvalt. De vrouw stelt haar werkgever aansprakelijk. Als schade vordert zij het misgelopen loon over de periode tussen de partiële ontslagname en de toekenning van de WIA-uitkering. Als grondslag voor aansprakelijkheid voert zij onder meer artikel 6:76 BW aan. Volgens de vrouw heeft de bedrijfsarts jegens haar in strijd gehandeld met de zorgvuldigheid die van een redelijk bekwaam en redelijk handelend bedrijfsarts verwacht mag worden. De bedrijfsarts heeft haar geadviseerd voor 0,6 fte ontslag te nemen, heeft haar onjuist voorgelicht, en heeft haar zonder deugdelijk onderzoek hersteld verklaard, aldus de vrouw. Het hof acht deze verwijten onvoldoende aannemelijk geworden, maar stelt de vrouw in de gelegenheid ze te bewijzen.^[1] De vrouw roept de bedrijfsarts vervolgens als getuige op. Voorafgaand aan en tijdens het getuigenverhoor verklaart zij dat de bedrijfsarts alles mag vertellen en zich ten opzichte van haar niet aan het beroepsgeheim hoeft te houden.

Niettemin beroept de bedrijfsarts zich op zijn verschoningsrecht, zowel ten opzichte van de raadsheer-commissaris als de vrouw, en weigert hij de aan hem gestelde vragen te beantwoorden. De vrouw verzoekt het hof om daarover een beslissing te nemen en het hof wijst het beroep van de bedrijfsarts op een functioneel verschoningsrecht af.[2] Tegen dat oordeel stelt de bedrijfsarts cassatie in. Het cassatiemiddel bestaat uit drie onderdelen, die zien op het onmiddellijkheidsbeginsel,[3] op de reikwijdte van het verschoningsrecht en op de door het hof uitgevoerde belangenafweging.

Oordeel

De bedrijfsarts heeft zijn beroep op het verschoningsrecht toegelicht ten overstaan van de raadsheer-commissaris. Nu deze de zaak voor de beslissing in het verschoningsrechtincident heeft verwezen naar de meervoudige kamer, had aan partijen, onder wie de getuige die zich op zijn verschoningsrecht heeft beroepen, de gelegenheid moeten worden gegeven een mondelinge behandeling te verzoeken ten overstaan van de meervoudige kamer die de beslissing zou geven, aldus de Hoge Raad. Dat is niet gebeurd en daarmee slaagt het eerste onderdeel. Dat brengt al vernietiging mee, maar met het oog op de procedure na verwijzing, behandelt de Hoge Raad ook de klachten van de andere onderdelen.

Met verwijzing naar zijn eigen rechtspraak en de wetsgeschiedenis schetst de Hoge Raad eerst het juridisch kader. Een bedrijfsarts is een arts die als bedrijfsarts is ingeschreven in een erkend specialistenregister als bedoeld in artikel 14 Wet BIG. Ingevolge artikel 88 Wet BIG is een bedrijfsarts verplicht geheimhouding in acht te nemen. Een bedrijfsarts heeft een functioneel verschoningsrecht. Het functioneel verschoningsrecht heeft geen absoluut karakter; er kunnen zich zeer uitzonderlijke omstandigheden voordoen waarin het belang van waarheidsvinding prevaleert. Artikel 14 lid 7 Arbowet houdt in dat artikel 7:464 BW, voor zover het de overeenkomstige toepassing betreft van artikel 7:457 BW, niet van toepassing is indien in verband met de uitvoering van de Arbowet handelingen worden verricht op het gebied van de geneeskunst door personen die zijn belast met de taken, bedoeld in artikel 14 lid 1, onder b, Arbowet. Dat komt erop neer dat artikel 7:457 lid 1 BW voor de bedrijfsarts niet van toepassing is voor zover hij adviseert bij de begeleiding van werknemers die door ziekte niet in staat zijn hun arbeid te verrichten. De in artikel 14 lid 7 Arbowet opgenomen uitzondering op het beroepsgeheim van de bedrijfsarts is aldus beperkt tot het verstrekken van gegevens die noodzakelijk zijn voor door de werkgever te verrichten verzuimbegeleiding en re-integratie. Voor het overige is het beroepsgeheim van de bedrijfsarts onverkort van toepassing. Aldus steeds de Hoge Raad.

Naar het oordeel van de Hoge Raad heeft het hof blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting dan wel zijn oordeel onvoldoende gemotiveerd. Van een onjuiste

rechtsopvatting is sprake voor zover het hof heeft geoordeeld dat gegevens omtrent de werkzaamheden van de bedrijfsarts bij consulten in het kader van verzuimcontrole, alle vallen onder de uitzondering van artikel 14 lid 7 Arbowet. Het hof heeft zijn oordeel onvoldoende gemotiveerd voor zover het van oordeel was dat de feiten en omstandigheden waarop de bewijsgelegenheid zag en de aan de bedrijfsarts gestelde vragen alle gegevens betreffen waarvan de verstrekking noodzakelijk is voor de verzuimbegeleiding en re-integratie.

Ook gaat het hof uit van een onjuiste rechtsopvatting ten aanzien van de zeer uitzonderlijke omstandigheden waarin de geheimhouding moet wijken voor het belang van waarheidsvinding. De omstandigheden dat een bedrijfsarts door een werkgever is ingeschakeld in het kader van een voor een werknemer verplichte verzuimcontrole en dat geen sprake is van een behandelrelatie, zijn in de beroepspraktijk van een bedrijfsarts geenszins uitzonderlijk, terwijl de omstandigheid dat de vrouw toestemming heeft gegeven tot mededeling van de onder het beroepsgeheim vallende gegevens, evenmin voldoende is om het verschoningsrecht op te heffen. Ook in onderlinge samenhang beschouwd leveren deze omstandigheden niet de vereiste zeer uitzonderlijke situatie op, aldus de Hoge Raad.

Ook met het oordeel dat het op de weg van de bedrijfsarts ligt om te onderbouwen welk concreet belang hij heeft bij handhaving van zijn beroep op het verschoningsrecht, heeft het hof blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting. Het ligt niet op de weg van de verschoningsgerechtigde om te onderbouwen welk concreet belang hij heeft bij handhaving van het beroep op verschoningsrecht, zo sluit de Hoge Raad af.

De Hoge Raad vernietigt het arrest van het hof Den Haag van 23 mei 2023 en wijst de zaak terug naar datzelfde hof voor verdere behandeling en beslissing.

mr. dr. R.P. Wijne

[1] Hof Den Haag 6 december 2022, ECLI:NL:GHDHA:2022:2395.

[2] Hof Den Haag 23 mei 2023, ECLI:NL:GHDHA:2023:1186.

[3] Het onmiddellijkheidsbeginsel houdt in, de Hoge Raad parafraserend, dat als een zaak meervoudig wordt beslist, de aan de beslissing voorafgaande mondelinge behandeling in beginsel dient plaats te vinden ten overstaan van de rechters die de beslissing zullen nemen [RW].

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 31-01-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:162

Zaaknummer: 23/03270

Rechters: T.H. Tanja-van den Broek, A.E.B. ter Heide, S.J. Schaafsma, F.R. Salomons en K. Teuben

Advocaten: C.S.G. Janssens en H.J.W. Alt

Wetsartikelen: 165 Rv, 16 lid 3 Rv, 88 Wet BIG en 14 lid 7 Arbeidsomstandighedenwet